

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Т., 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Т. в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИАНА Н. ИВАНОВА

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. АТАНАСОВА
като разгледа докладваното от МАРИАНА Н. ИВАНОВА Търговско дело № 20213500900094 по описа за 2021 година

**Иск с правно осн.чл. 432, ал. 1 от ТЗ за сумата от 26 000 лв.,
предявен като частичен от 39 500 лв. - обезщетение за неимуществени
вреди, причинени от ПТП.**

Т.д. № 94/2021 г. е образувано по искова молба вх. № 2954/23.11.2021г., депозирана от Д. С. АХМ., ЕГН ***** от гр. Т., действащ чрез пълномощник адв. Д.К.- САК, с която срещу „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД, гр.С. ЕИК *****, е предявен иск по чл. 432, ал. 1 от ТЗ за присъждане на застрахователно обезщетение в размер на 26 000 лв.- предявен като частичен иск от 39 500 лв. за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки, страдания и психически травми, вследствие на претърпяно ПТП на 21.04.2021 г. в гр. Т., предизвикано от Т. ИЛ. Т. при управление на л.а. “Н.“, модел „П.“, с рег.№ *****, чиято гражданска отговорност е застрахована в ответното дружество. Исковата сума се претендира ведно със законната лихва, считано от депозиране на ИМ до окончателното изплащане на задължението. В изпълнение указанията на съда, дадени в разпореждане № 236/02.12.21 г., с молба вх. № 3101/03.12.21г. ищецът е уточнил, че исковата претенция, след приспадане на направеното доброволно плащане от ответника (5 500 лв. - от претендираните извънсъдебно 45 000 лв.), е в размер 26 000 лв. - частичен от 39 500 лв.

С определение № 149/08.12.21 г. съдът е уважил частично молбата на ищеца, освобождавайки го от внасяне на д.такса в размер над 100 лв. до дължимата 1040 лв., на осн.чл. 83, ал. 2 ГПК. Определението не е обжалвано.

В срока по чл. 367 ГПК е депозиран отговор вх. № 226/24.01.22 г., чрез адв. Т.Т., със становище по допустимостта и основателността на предявените искове, ведно с процесуални искания.

В отговора ответникът е направил възражение за неподсъдност на делото на ОС-Т., с позоваване на разпоредбата на чл. 105 от ГПК, предвид седалището му в гр. С. с доводи и от цитирана съдебна практика на ВКС от периода 2009-2011 г., че разпоредбата на чл. 115 ГПК не намира приложение по искове по чл. 226 КЗ, а била относима само към тези, насочени към делинквента, с оглед изискването на текста искът да е за вреди от непозволено увреждане, а не от договор, съобразно който се ангажира отговорността на застрахователя. Според ответника, изложено в отговора, „нормата на чл. 115 ГПК е пределно ясна и не поражда никакво съмнение при тълкуването ѝ, в смисъл, че същата е приложима единствено при иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, но не и при искове, основани на договорни отношения“.

В изпълнение на разпореждане № 19/25.01.2022 г. ответникът е представил пълномощно и договор за правна помощ.

В срока по чл. 372 ал. 1 от ГПК, в постъпилата допълнителна искова молба (ДИМ) ищецът е взел становище по възраженията на ответника и по процесуалните му искания, направил е допълнителни доказателствени искания.

С определение № 31/118.02.2022 г. съдът се е произнесъл по възражението за неподсъдност, намирайки го за неоснователно, по съображения, че с изменението на чл. 115, ал. 2 ГПК и чл. 119, ал. 3 ГПК (изм. ДВ бр. 65/2018г.) нормативната воля на законодателя е насочена към обезпечаване възможността на пострадалия да защити своите накърнени субективни материални права пред по-близкия до него съд, което е съпроводено с по-ниски разходи за събиране и представяне на доказателства – с оглед близостта на правосъдния орган до неговия постоянен или настоящ адрес, респ. до местонастъпването на застрахователното събитие, поради което с цитираната норма на чл. 115, ал. 2 от ГПК е уредена изборна местна подсъдност за разглеждане на тези искове: 1)по настоящия или постоянния

адрес на ищеца или 2) по местонастъпване на застрахователното събитие. В случая тези две отделни процесуални предпоставки териториално са свързани с гр. Т., поради което местно компетентен да разгледа предявения иск с правно основание 432 ал. 1 от КЗ е ОС - Т. (в този смисъл е и съдебната практика, пр.: определение № 655 от 03.12.2018 г. на ВКС по ч.т.д. № 2781/2018 г., II т.о., ТК; определение № 536 от 31.12.2018г. по ч.т.д. № 2917/2018 г. на ВКС, I т. о.; определение № 248 от 1.06.2021 г. на ВКС по ч.т.д. № 923/2021 г., II т. о., ТК, и др.). Определението не е обжалвано.

По реда на чл. 373 от ГПК от ответника е постъпил допълнителен писмен отговор вх. № 1019/30.03.22 г., с оспорване на възраженията в ДИМ и поддържане на твърденията, възраженията и доказателствените искания в първоначалния отговор.

В с.з. страните поддържат претенциите и възраженията си, претендират разноски. Ищецът прави възражение за прекомерност на осн.чл. 78, ал.5 ГПК.

По допустимостта на иска:

Искът е допустим - ищецът е предявил претенция пред застрахователя за доброволно уреждане на спора. Споразумение не е постигнато, тъй като ищецът е изразил несъгласие с определеното от застрахователя обезщетение в размер 5 500 лв., поради което ищецът има правен интерес от предявяване на настоящата искова претенция. Не се спори в процеса, че сумата от 5 500 лв. е превода по банкова сметка на ищеца.

Претенцията за обезщетение е обоснована с обстоятелствата, че на 21.04.2021 г., около 20.00 ч., в гр. Т., е настъпил пътен инцидент, при който Т. ИЛ. Т. - водач на л.а. „Н.“, модел „П.“, с рег. № Т 9184 ВТ, чиято гражданска отговорност е застрахована в ответното застрахователно дружество, навлизайки в кръгово кръстовище на ул. „М.А.“ и ул. „П.С.К.“, отнема предимството на движещия се в посоченото кръстовище мотоциклет марка „Я.“, модел „*****“, с рег. № ***** управляван от ищеца Д. С. АХМ. и между тях настъпва удар, в резултат на който ищецът получил следните телесни увреждания: разкъсване на делтоидния лигамент на дясна глезенна става, с разкъсване на ставна торбичка и кръвоизлив в дясна глезенна става, и разкъсно-контузна рана по вътрешната повърхност на дясната глезенна става. В хода на проведеното лечение била извършена оперативна интервенция за евакуиране на масивен хематом в областта на

глезена, както и възстановяване на образуваната лезия на делтоидния лигамент на ставните връзки, посредством шевове, като след 5-дневен болничен престой ищецът бил изписан и насочен за домашно лечение, с препоръки за извършване на контролни прегледи, медикаментозно лечение и спазване на щадящ физически режим на крайника. С оплаквания за претърпени физически болки, страдания и неудобства - при удара, при раздвижването на крайника, както и в ежедневните си нужди, които болки били най-интензивни до средата на м.юни 2021 г., а и понастоящем (към датата на ИМ) - все още е в невъзможност да използва функционално крайника си (използвайки стягащи ленти, обвиващи изцяло десния глезен), както и отражение на инцидента върху психиката и съня му, оценявайки тези неимуществени вреди на 39 500 лв. (предвид изплатените му от ответника 5 500 лв.), ищецът претендира исковата сума от 26 000 лв.- частичен иск. По реда на чл. 380 КЗ, на 02.08.21 г., ищецът отправил застрахователна претенция, по която с писмо от 31.08.21 г. ответникът предложил обезщетение от 5 500 лв., като въпреки несъгласието му с размера на сумата, застрахователното дружество я превело по банковата му сметка на 22.10.21 г.

ВЪЗРАЖЕНИЯТА на застрахователя по съществото на исковите са: за липса на предпоставки за ангажиране на имуществената му отговорност – неустановяване на фактите по приложените писмени доказателства и липсата на причинно-следствена връзка на ПТП с описаните от ищеца вреди, оспорване на описания в ИМ механизъм на ПТП и на твърдението на ищеца за изключителна вина на водача на л.а., оспорил е представения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 69/21.04.21 г., с доводи, че съставителите му не са възприели пряко механизма на ПТП; в условията на евентуалност – възражения за прекомерност на претендираното обезщетение с възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия „в значително висок процент“, поради нарушаване на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП - „шофирал с несъобразена скорост, поради което не успял да предприеме каквато и да било адекватна реакция“; възражения и относно твърдения интензитет и характер на търпените от ищеца болки и страдания, както и тяхната продължителност. С отговора (по т. 7) е оспорена „претенцията по акцесорния иск за лихва, както и размера на претендираните лихви и началния момент, от който същите се претендират, по аргумент за неоснователност на главния иск“. Посочено е, че на „отделно основание“

ответника счита акцесорния иск за неоснователен относно момента от който се претендират лихви за забава, тъй като застрахователното дружество „не е изпаднало в забава и не дължи лихва върху претенцията както за имуществени (?), така и върху тази за неимуществени вреди“.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, представени с исковата молба, прие за установено следното:

По фактите:

Въз основа на констатациите в Протокола за ПТП, Протокола за оглед, заключенията на приетите САТЕ и СМЕ (които изцяло възприема като компетентни и обосновани), както и от показанията на св. Т.Т., се установява, че посоченият свидетел, на 21.04.2021 г., около 20.00 ч., като водач на л.а. „Н.“, модел „П.“, с рег. № Т 9184 ВТ, навлизайки в кръгово кръстовище на ул. „М.А.“ и ул. „П.С.К.“, в гр. Т., отнема предимството на движещия се в посоченото кръстовище мотоциклет марка „Я.“, модел „*****“, с рег. № ***** управляван от ищеца Д. С. АХМ., и вследствие на настъпилия между двете ППС-та удар ищецът получава следните телесни увреждания: разкъсване на делтоидния лигамент на дясна глезенна става, с разкъсване на ставна торбичка и кръвоизлив в дясна глезенна става, и разкъсно-контузна рана по вътрешната повърхност на дясната глезенна става.

От заключението по САТЕ и разясненията, дадени от в.л. инж. М.Х. в с.з., се установява, че водачът на л.а. „Н.“ не е възприел навлезлия в кръговото кръстовище мотоциклет „Я.“ и е навлязъл в кръстовището. Самият водач (св. Т.) в показанията си в с.з. (л. 174) установява, че идвайки от посока Изчислителния център, на кръстовището на бившата баня, изчакал да мине „някакъв лек автомобил“, след като потеглил не видял моториста и го бутнал.

Според САТЕ с това свое действие Т. отнема предимството на ищеца, който, когато е започнал да навлиза в кръговото кръстовище с мотоциклета си, е бил на отстояние от мястото на удара от порядъка на 11-12 м. Последвалият удар е с предна лява долна част на лек автомобил „Н.“ в зоната на задна дясна част на мотоциклет „Я.“. След инициалния удар е последвало кратко движение на мотоциклета напред, удар в бордюр и падане по терен на мотоциклетиста. Произшествието е станало в тъмната част от денонощието, видимост от улично осветление и сухо пътно платно. Водачът на „Н.а“ е нарушил правилата за движение по пътищата – не е спазил пътен знак Б1 „Пропусни

движещите се по пътя с предимство”, като това негово поведение е определено от вещото лице като причина за настъпване на ПТП-то и причиняване на телесните увреждания на ищеца. Видимостта на участниците в ПТП-то е била не по-малко от 43 м. — зона на видимост от късите светлини на МПС. Атмосферните условия, съгласно писмените данни от „Протокол за оглед и фотоалбум на ПТП са били: тъмна част от денонощието; намалена видимост от осветление от улични лампи; сухо пътно платно.

По случая е образувано ДП № 266/2021 г. на РУ-Т. по преписка вх. № 984/2021 г. на РП – Т., за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“ във вр. с чл. 342, ал. 1 вр. с чл. 129, ал. 1 НК, прекратено с Постановление за прекратяване на наказателното производство от 01.06.2021 г. на прокурор в РП-Т-ще, необжалвано (производството е приложено по настоящото дело) – на осн.чл. 199 и чл. 243, ал. 1 , т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1 , т. 9 от НПК, тъй като пострадалият Д.С. е заявил, че желае прекратяване на наказателното производство.

Във връзка с наведените възражения относно доказателствената стойност на представения с исковата молба препис от протокол за ПТП, съдът съобрази следното: Съгласно чл.179 от ГПК официален документ, издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му, по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия, т.е. протоколът за ПТП, издаден от органите на МВР, е официален свидетелстващ документ и има обвързваща доказателствена сила относно фактите, осъществени от или в присъствието на длъжностното лице. Когато местопроизшествието е посетено от съставителя, протоколът като официален свидетелстващ документ се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно пряко възприети от съставителя факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и др., като констатациите са оборими и могат да бъдат опровергани с други доказателства. В тази връзка по делото са събрани доказателства - допуснатата САТЕ, протокола за оглед на ПТП по досъдебното производство, показанията на св. Т., от чиято съвкупна преценка се установява приетата фактическа обстановка.

Според приетата САТЕ техническата причина, довела до настъпване на ПТП, е субективното поведение на водача на л.а. „Н.“, нарушил пътен знак Б1 и отнел предимството на правомерно движещия се мотоциклет, управляван от ищеца. Видимостта на участниците в ПТП е била не по-малка от 43 м, атмосферните условия: тъмна част от денонощието, намалена видимост на осветление от улични лампи, сухо пътно платно. Опасността за всеки един от водачите възниква на разстояние от порядъка на 11-12 м (отстоянието, на което се е намирал мотоциклет „Я.“ до мястото на удара в момента на навлизане на л.а. „Н.“ в кръстовището), ищецът е бил на разстояние не по-голямо от 11-12 м., когато възприема опасността и не е имал технологично време за реакция и предприемане на спасителна маневра — своевременно спиране или заобикаляне на автомобила. Водачът на л.а. не е възприел мотоциклетиста като опасност. При навлизането си в кръговото кръстовище, мотоциклетистът Д.А. се е движел в дясна пътна лента, като непосредствено преди ПТП-то, в опит да избегне произшествието, променя траекторията си на движение към лява пътна лента, където настъпва и ударът с лекия автомобил. Показанията на св. Т.Т. установяват възприетата в САТЕ и протокола за оглед фактическа обстановка.

От приетите писмени доказателства по делото, в това число и от приетата съдебно-медицинска експертиза (СМЕ), изготвена от в.л. д-р Сл. Х. – лекар-ортопед, се установява, че в резултат на инцидента ищецът е получил **травма на десния глезен с последващ масивен хематом и скъсване на делтоидната връзка на десния глезен.** Постъпил за лечение в МБАЛ Т. на 23.04.21 г. – когато е установена спонтанна и палпаторна болка в областта на десен глезен, масивен оток на същия, кръвонасядания и медиална нестабилност на глезенната става. Опериран на 26.04.2021 г., с извършване на евакуация на хематома и шев на делтоидната връзка на глезена. Изписан на 27.04.2021 г. за домашно амбулаторно лечение.

Експертът е посочил, че „Делтоидният лигамент на глезенната става е основната връзка на глезена, която стабилизира глезена откъм вътрешната страна. Възстановяването е продължило от шест до осем месеца като ищецът е имал проблеми с ограничени движения и болки в дясната глезенна става. При прегледа, извършен на 21.04.2022 г. е установил *„ръбцов цикатрикс в областта на глезена, с добър диапазон на движение на ставата“*. По време на травмата, преди операцията и след това, ищецът е имал силни болки и

страдания (като в.л. е пояснило в с.з. – болките са били най-силни по време на инцидента/на травмата и докато се предприеме някакво лечение, след като се мобилизира/обездвижи/ крайника, болките са понамалели, но до деня на операцията и в следоперативния период е имал болки), които постепенно са намалявали, вследствие на лечението и времето. Посочените силни болки са били основно в рамките на 2-3 дни, като в случая *„са били почти еднакви с тези при счупване в областта на глезена, тъй като тази връзка е една от основните, която стабилизира глезена при увреждането ѝ и се равнява все едно счупване на глезена“* (л. 182).

На база на диагнозата, която има ищецът, и от опита си на специалист, от практиката си, експертът заключава, че: Оздравителният процес е продължил от шест до осем месеца. Вероятността за пълно възстановяване е голяма. Проведено е адекватно и правилно лечение на пострадалия.

От показанията на единствения свидетел, ангажиран от ищеца, за установяване неимуществените вреди – св. С.Х. (майка на ищеца), непосредствено след инцидента синът ѝ изпитвал много силни болки, имал оток на глезена. След изписването му от болницата бил много зле, една седмица имал силни болки, не можел без чужда помощ, придружавала го тоалетната – ходел с една патерица, с другата ръка го придържала. Не можел да се къпе сам, изчаквала го, слагала му табуретка да седне, повече от четири месеца не можел да стъпва на крака си, точна на глезена, където е операцията се получила дупка, която *„просто изби отвътре“* - *„една огромна дупка, защото имаше отток- вътрешен кръвоизлив и с кислородна вода, със спрейове, доста време отне докато се затвори тази дупка“*. След махането на гипса, близо четири месеца и половина, Денис използвал патерици, не можел да пристъпва без тях. От вътрешния кръвоизлив раната била мокра, затова лекарите изчакали да заздравее и тогава махнали конците. От поставянето на гипса до махането на конците минали общо два месеца и половина. Започнал да стъпва нормално след махането на конците, но и към настоящия момент като се натовари повече, примерно върви дълго време или прави нещо клекнал, започвало пак да го преболява – *„една тъпа болка, точно, където е операцията“*. Освен болките и страданията, инцидентът се отразил и на психиката на сина ѝ – в началото не искал да остава сам, спомнял си какво е станало, наложило се тя да си вземе болнични, за да е

покрай него, минали „някъде две седмици“ докато го успокои, че всичко е минало, че е останал жив и здрав. Не са търсили психолог, не е приемал медикаменти.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД – обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 432 ал. 1 от КЗ (“Пряк иск на увреденото лице“): Увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ.

По силата на договора за застраховка „ГО“ застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за причинените от тях имуществени или неимуществени вреди на трети лица, ако те са настъпили във връзка с притежаването и използването на моторни превозни средства, за които отговарят съобразно българското законодателство.

Налице са кумулативно изискуемите предпоставки от фактическия състав на чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45 ЗЗД /деяние, противоправност, вина, вреди и причинна връзка между деянието и вредите/, наличие на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ (обстоятелство, прието за безспорно по делото), настъпването на застрахователно събитие в срока на действие на договора, като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя, претърпени неимуществени вреди от лицето, претендиращо обезщетение, които вреди са в резултат на виновното поведение на застрахования водач, отправена писмена застрахователна претенция от увреденото лице до застрахователя по чл. 380 от КЗ, несъгласие на пострадалия с определеното му от застрахователя обезщетение по депозираната претенцията по чл. 380 от КЗ, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител-застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

Установена е валидността на застраховката „ГО“ на л.а. при ответното застрахователно дружество към датата на ПТП-то 21.04.21 г. – с протоколно определение от 12.05.21 г. тези обстоятелства, по съгласие на страните, са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване.

Предвид приетата по-горе фактическа обстановка съдът приема за безспорно установено, че причината за ПТП е противоправното поведение на водача на л.а. „Н.“, тъй като именно неговото поведение - нарушение на правилата за движение, знак Б1 „Пропусни движещите се по пътя с предимство” е довело до ПТП. От заключението на САТЕ и СМЕ се установява, че получените от ищеца телесни увреждания са в причинно-следствена връзка с деянието.

Отговорността на ответното застрахователно дружество е производна на гражданска отговорност по чл. 45 от ЗЗД на водача на лекия автомобил, поради което предявеният по чл. 432, ал.1 от КЗ е доказан по основание.

По отношение размера на дължимото обезщетение за претендираните неимуществени вреди:

В случая основните спорни въпроси са свързани с размера на обезщетението за неимуществени вреди, както и с наличието или не на съпричиняване на вредите по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Според установената съдебна практика съобразно критерия за справедливост, установен в чл. 52 от ЗЗД, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, следва да се имат предвид обективно съществуващите обстоятелства във всеки конкретен случай. Тези обстоятелства са: видът, характерът и степента на констатираното увреждане и състоянието на пострадалия; начинът на извършване на увреждането; видът и начинът на провежданото лечение, неговата продължителност; болките и страданията, претърпени, както при причиняване на увреждането, така и при провеждане на лечението през всичките му етапи; отстранени ли са травмите или има остатъчни явления; периода на загуба на двигателна способност; психическата травма, както при причиняване на увреждането, така и впоследствие; възрастта на увредения; налице ли е намалена трудоспособност, степен на възстановяване, прогноза на отшумяване на уврежданията и др. Наред с тези обстоятелства при определяне размера на обезщетението следва да бъде взета предвид и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането.

Предвид фактическата установеност по делото и горните критерии, съдът съобразява по отношение на ищеца, възрастта му, видът, характерът и тежестта на получените травматични увреждания, продължителността на

лечението, степента на възстановяване към настоящия момент и остатъчните явления, за които свидетелстват вещите лице-ортопед и св. Х., като отчита здравословното му състояние преди катастрофата. Следва да бъдат съобразени и преживените от ищеца болки, страхове и притеснения, както и икономическата конюнктура в страната към момента на ПТП / решение № 25/17.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 211/2009 г., решение № 95/2009 г. на ВКС по т.д. № 355/2009г., първо т.о и др./ и лимита на отговорността на застрахователя по застраховка „ГО“ от 10 000 000лв.

Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства. На обезщетяване подлежат не само съзнаваните болки, страдания и неудобства, причинени от увреждането и явяващи се пряка и непосредствена последица от него, но и самото понасяне на увреденото състояние. В този смисъл са и дадените разяснения в ППВС 4/1968 г., съгласно които понятието "справедливост" не е абстрактно понятие и е свързано „с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства“ каквито са „характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др.“. В горния смисъл е и практиката на ВКС, формирана в решения, постановени по реда на чл. 290 ГПК - решение № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 189/04.07.2012 г. по т. д. № 634/ 2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 121/09.07.2012 г. по т. д. № 60/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о. и др.

Предвид констатациите, заключението и разясненията на експерта в о.с.з., както и от показанията на св. Х., се установява по безспорен начин претърпените и търпени и понастоящем физически и психични болки, неудобства и преживявания, периодът на възстановяване, промяната във физическото и психично състояние на ищеца, в сравнение с времето преди катастрофата. Съдът кредитира и дава вяра на показанията на свидетелката-майка на ищеца, отчитайки евентуалната ѝ заинтересованост, при съобразяване с разпоредбата на чл. 172 ГПК, ценейки ги с всички други доказателства- писмени и гласни, с които те кореспондират, още повече, че същата е била непосредствен свидетел на всички преживявания на ищеца,

има ежедневни непосредствени впечатления от състоянието му преди и след произшествието, и към настоящия момент. Пред очите ѝ ищецът е преминал през първоначалните дни на силни болки, стрес от припомняне на случилото се, до постепенно възстановяване.

При тези обстоятелства, стойността на претърпяните от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, както и други негативни изживявания, предвид вида, естеството, характера и степента им, установени от вещото лице и свидетелката, съдът определя в размер на общо 22 500 лв. (от които следва да се приспадне заплатеното извънсъдебно обезщетение от застрахователя от 5 500 лв.), съобразно изискванията на чл. 52 от ЗЗД, като намира, че не са налице предпоставките по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за намаляване на обезщетението, тъй като остана недоказано релевираното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, поради нарушаване на правилата за движение чл. 20, ал. 2 от ЗДвП - управление на мотоциклета с несъобразена скорост. В тази връзка освен заключението на САТЕ, че от техническа гледна точка вината за ПТП-то е на водача на лекия автомобил св. Т., съдът взе предвид и показанията на този свидетел, дадени в о.с.з.: *„Ударът беше съвсем лек. Аз казах, че тъкмо тръгвах и го видях, просто го съборих, аз не го блъснах, съборих мотора.“* Недоказано остана и възражението на ответника за неполагане на грижи от ответника за опазване на здравето му, с доводи, че при правилно лечение и проведена рехабилитация, възстановяване на ищеца вече е щяло да бъде пълно. Съгласно СМЕ и разясненията на експерта в с.з. в случая е проведено адекватно и правилно лечение на пострадалия, същият дълго време е носел необходимите имунизирани шини, провеждана е рехабилитация.

По възражението за съпричиняване, с правно осн. 51, ал. 2 от ЗЗД:

Съгласно задължителната съдебна практика на касационната инстанция, обективирани съответно в т.7 на ППВС № 17/ 63 г., ТР № 88/62 г. на ОСГК на ВС, в ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС, както и формираната по реда на чл. 290 и сл. от ГПК казуална практика в решения на различни състави на ВКС: решение № 206/12.03.2009 г. по т.д.№ 35/ 2009 г., II т.о.; решение № 54/22.05.2012 г., по т.д.№ 316 / 2011 г. на II т.о.; № 165/26.10.2010 г. по т. д.№ 93/ 2010 г.; решение № 169/ 28.02.2012 г. по т.д.№ 762/2010 г., II т.о.; решение № 58/ 29.04.2011 г. по т.д.№ 6 23/2011 г., II т.о.;

решение № 18/17.09.18 г. по гр.д.№ 60304/16, IV г.о., решение № 76/22.06.2020 г. по т.д. № 771/ 2019г., II т.о. и др., решение № 173/01.12.2021 г. по ВТД № 352/ 2021 г. на Апелативен съд- Варна и др. съдилища), за да е налице съпричиняване на вредата е необходимо да бъде установена пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога това му поведение трябва да е противоправно и да води до настъпване, или да улеснява настъпването на вредоносния резултат, т.е. в някаква степен да го обуславя. Затова и винаги е необходимо да бъде направено разграничение между приноса на пострадалия за възникване на съответното ПТП, като правно значим факт, изискващ приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД и допринасяне за настъпване на вредата спрямо самия него, факт, също изискващ приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. С оглед тези разяснения, за да е налице принос на увредения към настъпване на увреждането е необходимо извършеното от последния действие, респ. въздържането от такова, не само да нарушава предписаните от ЗДвП и ППЗДвП правила за поведение, но в своята конкретика да се намира в пряка причинна връзка с вредата, т.е. тя да е негово следствие.

Както бе посочено по-горе - от събрания доказателствен материал твърдяното от ответника съпричиняване не бе установено, а именно в негова тежест жест е това доказване.

За определяне на посочения размер обезщетение под претендирания в ИМ, съдът взе предвид от една страна следното: увредата е в долен крайник, в едно от най-болезнените, и в същото време основно място в двигателния обем на крайника, свързано с естественото движение и потребности на един млад човек; по естеството си травмата отговаря като интензитет на болката на счупване в областта на глезена (разясненията на в.лице в с.з. – „*почти еднакви*“), продължителността и силата на първоначалните и последващи болки, обусловили приемането на болкоуспокояващи лекарства, „*болеше го, не можеше да стъпва, защото като стъпва имаше, че се цени раната*“ (св. Х.), неудобството от необходимостта от чужда помощ за елементарни действия в ежедневието, наложилото се отсъствие от присъствени учебни занятия в Механотехникума, където ищецът е ученик, придвиждането с патерици близо четири месеца след махането на гипса и всички, свързани с

това трудности, носенето продължително време на имунизиращи шини, остатъчни и към настоящия момент болки – при физическо натоварване, продължително стоене клекнал и др. От друга страна: оздравителния процес е приключил, според в.л. вероятността за пълно възстановяване е голяма, при прегледа на ищеца е установен добър диапазон на движение на ставата, почти възстановено. Периодът на възстановяване е продължил в рамките на обичайното за този вид травми – 6-8 месеца. Преживяното от психологическа страна от ищеца е с нисък интензитет – по думите на св. Х., става въпрос за оплаквания от спомена за ПТП-то и страхове на ищеца от този спомен в рамките на около две седмици, не е търсена помощ от специалист, ищецът не е приемал медикаменти за тези си оплаквания.

Предвид горното, съдът намира възражението по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за неоснователно, при което искът следва да бъде уважен в размер на 17 000 лв. (22 500 – 5 500, т.е. след приспадане на изплатеното извънсъдебно обезщетение), ведно със законната лихва, счита от датата на предявяване на иска.

По възражението на ответника за присъждането на лихви - видно от исковата молба ищецът е претендирал исковата сума, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба, така че възраженията на ответника „че не бил изпаднал в забава“ не е необходимо да се обсъждат, като неотносими към настоящия казус, тъй като ищецът не е претендирал лихва за забава за период преди предявяване на иска.

По разноските: Страните са претендирали разноски. Представили са списъци по чл. 80 от ГПК. Ищецът е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ищецът е представляван безплатно от адвокат, на когото се дължи възнаграждение, съобразно резултата по делото, в размерите съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2014 за минималните размери на адв.възнаграждения, определено от съда на 1400 лв., от които, предвид уважения размер на иска, ответникът следва да заплати на адв. К. 915.40 лв., както и д.такса по сметка на ОСТ - в размер 680 лв.

Ищецът е освободен на осн.чл. 83, ал. 2 ГПК частично от заплащане на д.т., но не и от разноски по делото. На общо основание дължи и заплащане на разноските, сторени от ответника, съобразно отхвърлената/уважената част от

иска.

Ищецът е направил разноски в размер на общо 520 лв., от които основателни 0.34 лв. Ответникът е заплатил разноски 2 916 лв., с ДДС-адв.възнагр. (л. 169-171) и 420 лв. (експертизи и свидетел). Възражението за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК е основателно, като предвид чл. 7, ал. 2 т.4 от Наредбата, адв.възнаграждение следва да бъде намалено на 1680 лв. (1400 лв. + 280 лв. ДДС), с ДДС, предвид обичайната степен на фактическа и правна сложност, обуславяща възнаграждение непосредствено над минимума. Или общо 2100 лв. разноски, от които 726.92 лв. основателни, съразмерно с отхвърлената част от иска. По компенсация, ищецът следва да заплати на ответника разноски в размер на 726.58 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД, гр.С. ЕИК ***, със** седалище и адрес управление гр. С. ул. „Света София“ № 7, **ДА ЗАПЛАТИ на Д. С. АХМ., ЕГН *****, гр.Т., кв. 3., бл. 49, вх. А, ет.4, ап. 12, с** адрес за кореспонденция: гр. С. ул. „И.Д.“ № 2, ет.1 , офис 4, чрез адв. Д.К., СAK, **сумата 17 000 лева** (седемнадесет хиляди лева) – частичен иск от общ размер 39 500 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от телесни увреждания и други негативни физически и психични изживявания, които вреди са настъпили в резултат на ПТП на 21.04.2021 г., в гр. Т., при удар между л.а. „Н.“, модел „П.“, с рег.№ *****, управляван от Т. ИЛ. Т., и мотоциклет „Я.“, модел „*****, с рег. № *****, управляван от ищеца Д. С. АХМ., по вина на водача на л.а. „Н.“, застрахован по ЗЗ„Гражданска отговорност на автомобилистите“ при „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.11.2021 г. до окончателно изплащане на задължението, **на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ във връзка с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД, като**

ОТХВЪРЛЯ предявения частичен иск над 17 000 лв. до пълния му предявен размер от 26 000 лв. (частичен от 39 500 лв.) като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД, гр.С. ЕИК ***, да**

заплати на адв. Д.Г. К., с личен № 1000702110, Софийска адвокатска колегия, адвокатско възнаграждение в размер на **915.40 лв.**, съразмерно на уважената част от иска - **на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдвокатура**та.

ОСЪЖДА „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД, гр.С. ЕИК ***,** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Т. сумата **680 лв.** - държавна такса върху размера на уважения иск, **на осн. чл. 78, ал. 6 от ТЗ.**

ОСЪЖДА Д. С. АХМ., ЕГН ***** от гр.Т., кв. 3., бл. 49, вх. А, ет.4, ап. 12, действащ чрез адв. Д.К., САК, адрес за уведомяване: гр. С. ул. „И.Д.“ № 2, ет. 1 , офис 4, да заплати на **„ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД, ЕИК *****,** гр. С. направените разноси в производството в размер на **726.58 лв.**, по компенсация и съразмерност на уважената/отхвърлената част от иска, **на осн.чл. 78, ал. 1 и 3 от ГПК, при уважено възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК** за адв.възнаграждение на ответника (намалено от 2916 лв., с ДДС, на 1680 лв.,с ДДС).

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Т.: _____